

byggende Institutioner. Udvalget har ment i alle Tilfælde at burde knytte Adgangen til at yde den heromhandlede særlige Hjælp til de ved Loven hjemlede forebyggende Foranstaltninger, men nærer da heller ingen Betænkeligheder ved at aabne Adgang til saadan Hjælp, naar denne administreres af den samme Myndighed, som administrerer den øvrige offentlige Hjælp. Skal Hjælp ydes uden Forbindelse med en forebyggende Foranstaltning, maa den ydes efter de almindelige Regler i Loven om offentlig Hjælp, selv om det sker for at undgaa, at et Barn fjernes fra Hjemmet, jfr. dog ad § 6.

Til § 2.

Ligesom hidtil foreslaas der aabnet Adgang til Appel af Beslutninger om Iværksættelse af forebyggende Foranstaltninger; jfr. nu Værgeraadslovens § 53, Stk. 2, dog mener man ikke, der er Anledning til, at Tildeling af Advarsler skal kunne appelleres.

Ankefristen er her som andre Steder i Forslaget foreslaet sat til 14 Dage i Overensstemmelse med den nugældende Regel i Værgeraadsloven.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til Værgeraadslovens § 52; dog har man anset det for ønskeligt, at det udtrykkeligt fastslaas i Loven — hvad der har været almindelig Praksis under Værgeraadslovens Administration —, at Anerkendelsen skal fornyes ved Lederskifte og ved Flytning. Ligeledes har man her optaget den Regel, der ved Værgeraadslovens § 40 er fastsat for de anerkendte Opdragelseshjem, at Institutionernes Betaling for de Børn, der henvises til dem af de sociale Udvalg, skal fastsættes af Socialministeriet.

Udvalget forudsætter, at der ved Udarbejdelsen af de nærmere Regler for disse Institutioners Indretning og Ledelse m. m. forhandles med Sundhedsstyrelsen, ligesom det Samarbejde, der navnlig ved Meddelelser af Anerkendelse finder Sted mellem Overinspektøren for Opdragelseshjemmene og Sundhedsstyrelsen om de sundhedsmæssige Forhold i saadanne Institutioner, forudsættes opretholdt.

Til § 4.

Der henvises til Værgeraadslovens § 54. For at hjælpe Tilsynsværgerne i deres Hverv og for at sikre Tilsynets forsvarlige Udøvelse foreslaas det i Stk. 1, at Socialministeren skal udfærdige en Instruks for en Tilsynsværgeres almindelige Pligter, jfr. ogsaa Stk.

3 og Stk. 5. Da det maa antages, at de sociale Udvalgs Medlemmer i Almindelighed ikke vil kunne overkomme selv at være Tilsynsværger, gives der i Stk. 2 Anvisning paa at ogsaa Personer udenfor Udvalget kan beskikkes som Tilsynsværger, hvorhos der gives Regler for, hvem der bør beskikkes som Tilsynsværger; man mener, at der her særlig bør peges paa, at Tilsynsværger for Børn under 1 Aar saavidt muligt skal være Kvinder med særligt Kendskab til Plejen af spæde Børn, da Tilsynet med spæde Børn udelukkende vil være af hygiejnisk Art. For store Drengene bør der fortrinsvis beskikkes en Mand som Tilsynsværger; hvis et Barn har været under Tilsyn gennem en Aarrække, kan der saaledes være Spørgsmaal om at beskikke ny Tilsynsværger, naar Barnet bliver større.

Er der beskikket Tilsynsværger for et Barn, til hvilket der udbetales Bidrag af det offentlige, anser Udvalget det for rimeligt, at der kan gives Paalæg om saadant Bidrags Anvendelse eller træffes Bestemmelse om, at Bidraget skal udbetales til Tilsynsværgeren, paa samme Maade som det kan ske med Hensyn til et Barn, der er under Tilsyn i Henhold til Kap. III.

Reglerne i Stk. 5 svarer i det væsentlige til de Regler, der nu i Henhold til Værgeraadslovens § 58, Stk. 3, er gældende for Tilsyn med Børn, der er fjernede fra deres Hjem, hvilke Regler man har ment ogsaa bør være gældende for de heromhandlede Tilsynsværger.

Hvervet som Tilsynsværger foreslaas ikke gjort til borgerligt Ombud — hvad det heller ikke nu er — ud fra den Betragtning, at et Tilsyn fra en Person, der mod sin Villie skal udføre dette Arbejde, ikke vil være af synderlig Værdi; i Praksis har der heller ikke hidtil været Vanskelighed med at faa saadant Tilsyn udført.

Til § 5.

Bestemmelsen afløser § 1 i Lov Nr. 420 af 30. Juni 1919 om Statsluskud til Fremme af forebyggende Børneforsorg. Medens der efter Loven af 30. Juni 1919 ikke kan ydes Tilskud til Virksomheder, der kommer Børn over den undervisningspligtige Alder til Gode, har Udvalget anset det for ønskeligt, at der i visse Tilfælde er Adgang til at yde Tilskud ogsaa til saadanne Institutioner; der er i de senere Aar opstaaet Virksomheder, der tager sig af unge Mennesker og søger at hjælpe dem til at tilbringe deres Fritid paa en god og sund Maade. Der tænkes særlig paa de saakaldte »Klubber«, hvor unge arbejdsløse beskæftiges om Afte-